

повикалъ бейоветѣ. распоредили сграка, заловили улицитѣ и рѣшението на Ст. Загорскитѣ турци, не се оскъществило.

Въ 1855 г. на 24 Септ. около 300 туркини се събрали и отишли на Х. Господиновата воденица, гдѣго разграбили 15 вреки брашно и 30 кила жито. Сжщото направили и въ Х. Бончовата воденица, а като се връщали за въ домоветѣ си, каквото виждали грабили.

Въ 1856 г. около 20 гражданки премѣнени, които се връщали на второ Въскрсение отъ църква, туркинитѣ (въ честь на Хаттихумаюна) пустинали дѣцата си слѣдъ женитѣ и дрѣхитѣ имъ съ калъ и лайна покрили, а майкиитѣ се въсхищавали.

Ний би писали повечъ нѣщо за завясгата на Ст. Загорскитѣ турци къмъ своитѣ съграждани българе, нъ като не съвпада това въ програмата на тѣзи книга, ще се повърнемъ на предмета и най-първо ще посочимъ нѣкои отъ по главнитѣ точки въ града, гдѣго сж погубени по 100, 200, 300 и повечъ невинни душици безъ разлика да полъ и възраст. — Нъ подробности за ужаситѣ ний нѣма да излагаме. И когато Юлий Виккедъ като свидѣтель-очевидецъ казва, че не билъ въ състояние да опише това, разумѣва се, намъ ще бжде още по не възможно, особно, че въ нѣкои точки не е останалъ поне единъ здравъ и читавъ очевидецъ, койго да даде пълни и точни показания за звѣрствата въ тѣзи случаи на кръвожаднитѣ черкези, башибозуци и войници ¹⁾.

Русситѣ слѣдъ като завзели градътъ Ст. Загора и турцитѣ по селата захванали нечути звѣрства да вършатъ, българското население отъ Ст. Загорскага, Н. Загорската и половината отъ Чирпанската околии, подирило спасение поне на

¹⁾ Презъ 1889 г. при събиранieto разни свѣдения въ Ст. Загора, по тѣзи часть не останахъ задоволенъ и поискахъ чрѣзъ управляющій епархията архимандрита Максима Пеловъ (бивший митрополитъ Скопский, а сега намѣстникъ на Н. Блаженство въ Ловченската епархия) съдѣйствието на священниците, обаче, и за послѣднитѣ се видѣло това невъзможно, защото камень на камень въ града не билъ останалъ. Въ 1892 г. пакъ събрахъ нѣкои свѣдения по тѣзи часть, нъ и тѣ не бѣхъ толкозъ удовлетворителни, та когато да туря книгата подъ печатъ, бѣхъ принуденъ и трети опитъ да направъ, въ който придруженъ отъ градски агенти, като обиколихъ всичкитѣ точки, гдѣто сж избити на купове, на жупове хора и намѣрихъ по единъ-двамина, които сполучили тогава да